

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas IV. Aduentus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

tiz & gloriæ nobis à Christo proveniente cum gratiarum actione lætandum? quàm ardentè Christus caput nostrum, fons omnium charismatum à nobis mèbris suis, quæ tam tenerè diligit, redamandus? Affectus gaudij, gratitudinis, amoris hinc subdendi.

4. Heb-
domadæ
Aduen-
tus.

Dominica IV. Aduentus.

De Iudeorum legatione ad Ioannem.
Ioan. I.

I. I. **C**ONsidera quanti æstimanda sit eximia perfectio, quæ etiam improbos & hæreticos rapiat in admirationem, qualis erat Ioannis, qui ob eam Messias reputabatur à Iudæis, ideoque talis ad eum instituebatur legatio, quæuis ille minimè suam, sed purè diuinam gloriam in sancta illa viuendi ratione quæreret. Concipiendus hinc zelus proficiendi eximiè in omni perfectione, sed purè ad Dei gloriam.

II. Expende profundissimam S. Ioannis humilitatem, qui, cum posset, si voluisset, verus Messias falsò reputari, aut saltem verè Elias in spiritu aut propheta.

pheta, imò plusquàm propheta, vix eò adigi se passus est, vt fateretur, se esse illum, de quo Isaias: *Vex clamantis in deserto, parate viam Domini.* Quid enim fragilius voce, quæ prolata mōx euanescit? quamuis verè Ioannes totus vox fuerit, quantus quantus fuit, vtpote, qui toto corporis habitu, toto animæ conatu, tota externâ conuersatione clamabat, ad pœnitentiam inuitabat, Christo viam præparabat. Quàm pretiosa gemma Humilitas cum vita exemplari?

III. Expende constantem eius modestiam, cum vrgeretur vltèrius respondere, cur baptizaret, rursus Christum exaltat, se deprimat, memor illius: *Quanto magnus es, humilia te in omnibus, & coram Deo inuenies gratiam.* O quàm ardens in corde Ioannis feruebat zelus gloriæ Christi, quam altas fibras egerat despicientia sui?

De affectibus à Christo in momento Conceptionis elicitis. II.

I. **C**Hristus, quoad animam in instanti conceptionis beatissimus erga Deum, cuius essentiam diuinam clarissimè videbat, à quo innumera beneficia

neficia gratis in se profecta suspiciebat, elicuit quatuor actus eminentissimos virtutū, instar quatuor fluminū magno impetu è paradiso erumpentium: videlicet, profundissimæ humilitatis, suum, quā homo, nihilū intuendo, & gratis se tot charismatis præuentū agnoscendo, gratias agēdo, recōpensare desiderādo: inflāmatissimi amoris, tantā Dei bonitatē & amabilitatē suspiciendo, reuerēdo, brachijs dilectionis arctissimē constringēdo: promptissimæ obedientiæ & oblationis sui ipsius, ad omne Patris beneplacitū se offerendo, occasionē quouis modo illi gratificādi avidè exoptando. O si toto corde posses hos quatuor actus exemplo eius quotidie frequentare, quos ipse tota vita cōtinuauit, imò continuat æternū, quam gratus Deo foret anima tua paradisi quatuor ex se emittens flumina inflammatorum desideriorum, cor Dei penetrantium, & cælestem Ierusalem lætificantium! Hos nunc elice, & frequentare propone.

II. Eodem instanti Christus clarè vidēs tot tantaq; omniū & singulorū hominum scelera, quibus offenderetur Deus; insuper & Patris beneplacitum volentis per se illa expiari & humano generi sibi tam dilecto in exitium ruenti reme-

medium afferri, elicuit similiter suos intensissimos affectus erga homines: scilicet intimi doloris, tanta eorum malitia, & diuinæ Maiestatis offensa summè dolendo, licet ex clara Dei visione summo perfunderetur gaudio: & flagrantissimi amoris erga eosdem homines, quos in tantum amari à Patre cernebat, immensum amoris excessum, quo in Patrem ferebatur, in illos extendendo, ardensque desiderium eos redimendi, diuinæque iustitiæ pro ijs satisfaciendi concipiendo. Et hos eo perfectius elicuit, quo clarius diuinæ offensa grauitatem, & diuinæ bonitatis amabilitatem vidit, ardentiusque Patrem dilexit. Quid retribues, ô homo, tam amabili redemptori & amatori? An non meritò compunctionis profluum, & amoris incendium?

III. Eodem instanti clarè vidit sibi ab æterno Patre proposita omnia & singula, quæ per omnem vitam pro salute hominum sibi forent facienda & ferenda, nec generatim solùm, sed singulatim in numero, pondere & mensurâ: ad quæ omnia & singula sese promptissimè tunc obtulit, eaque tanquam præceptum amantissimi Patris sanctissimum obsequentissimè accepit pro homini-
bus

bus

Gal. 2.

bus saluandis , nec generatim tantum pro omnibus , sed nominatim pro singulis , quos tunc præ oculis habuit : ipsæque speciatim lacrymarum , laborum , dolorum , omniumque meritorum suorum fructum applicauit , vti & in reliquo decursu vitæ assiduè postea fecit , quod innuit Apostolus : *Qui dilexit me , & tradidit semetipsum pro me.* En qualis amor Saluatoris tui erga te à primo Incarnationis momento , te præ oculis habentis , pro te se offerentis , tibi tam peculiariter pretium Redemptionis applicantis ? An non æquum foret te semper de eo pijsimè cogitare & sentire , eumque ardentissimè iugiter amare : aut saltem crebro actualiter hos affectus renouare , virtualiter verò semper continuare ?

III. De affectibus B. V. in Conceptu Filij Dei elicitis.

I. **B**EATA Virgo eodem spiritu , qui super filium eius eminentissimè requieuit , afflata , dum incomprehensibile Incarnationis verbi mysterium in se diuina virtute perfici , intellectum suum mirificè illustrari , voluntatem inflammari , seque totam supra se , & humana

mana omnia eleuari sentiret, eosdem quatuor affectus humilitatis, gratitudinis, amoris, resignationis, quos tota vita familiarissimos sibi habuerat, eminentiore modo exercere cœpit, & reliquo vitæ decursu continuauit. Et eò quidem purius, intensius, constantius, insatiabilius, quò clarius post filium præ omnibus Sanctis Angelis & hominibus proprij nihili vilitatem, & diuinæ excellentiæ sublimitatem, tot diuinorum beneficiorum, & charismatum sibi præ omnibus puris creaturis gratis collatorum eminentiam: infinitam Dei amabilitatem, omnimodamque nostram subiectionem illi debitam illuminatissimis fidei oculis cognouit, firmissimè apprehendit: & quò ardentius tam excellenti gratia & charitate prædita Deum amauit, illique ex amore omni possibili modo gratificari auidius desiderauit. Quàm æquum foret si talis Matris filius esse cupis, in his eam affectibus frequentandis æmulari? Quanto id cum merito posses, si seriò velles? Quin ergò nunc id incipis?

II. Eosdem etiã tunc affectus erga proximos solito maiori conatu exercuit, scilicet compassionis, de tot hominum peccatis diuinæque Maiestatis of-

D fensus

fensis intimè dolendo: & amoris, omnes homines, ceu fratres, & membra Christi filij sui amantissimè complectendo, eorumque perfectionem & salutem zelosissimè desiderando, idq; secundùm mensuram eximiæ cognitionis (quam habuit de Deo eiusq; amabilitate & in homines charitate, de gravitate peccatorum & enormitate suppliciorum ijs debitorum) & charitatis diuinitus sibi infusæ, tot tam heroicis actibus in immensum penè auctæ, qua in Deum & quicquid Deus amaret, ferebatur. Eisdem affectus æmulari stude.

III. Similiter exemplo instinctuque filij B. Mater nouo feruore renouauit affectus absolutissimæ resignationis, & oblationis sui ipsius liberalissimæ ad omnia amplectenda, facienda, & perferenda, quæcunq; ab æterno Deus decreuisset, & in tempore vellet, se cum filio quantumuis ardua, laboriosa, probrosa, acerbata amplecti, facere, & pati. O quam accepta Deo, quam meritoria sui ipsius perfecta immolatio! quanto acceptior quotidiana eius frequentatio! Vtrumque, si vis, cum diuina gratia, præstare potes.

De Visitatione Elisabethæ. Luc. I.

I. **C**Hristus mox à conceptu munus

Sal-

Saluatoris auspicaturus, properauit ad Ioannem præcursores suum sanctificandum, vt præberet exemplum humilitatis & charitatis, simulque matrem impulit ad Elisabetham visitandum, vt esset cooperatrix & instrumentum huius primæ sanctificationis, quæ futura erat peccatorum mediatrix: idemque secum præberet exemplum humilitatis & charitatis, quæ post filium futura erat præcipuum speculum omnis perfectionis. Hic expende, quo ardore B. Virgo montana transcendens, comitantibus Angelis, regemque suum stipantibus, miris cœlestium illustrationum & consolationum delicijs affluens, frequentari familiares sibi affectus prædictos, zeli gloriæ Dei & salutis animarum. quâto eminentius eosdem continuerit benedictus eius filius, licet vtero adhuc conclusus, nihilominus iam tunc paratus transilire colles laborum, transuadare torrentes persecutionum, transcendere montes dolorum, opprobriorum, tormentorum, crucis, mortis. Quam te merito oporteret, qui ad montem perfectionis conscendendum vocatus es, hos saltus tam sublimes, pro modulo tuo, à longè saltem imitari?

II. Salutatur Beata Virgo prior Elisabetha

D 2

be;

betham, qua salutatione mediante Verbum incarnatum sanctificat, usu rationis donat, & lætificat suum præcurso-rem: Elisabetha sentiens exultantem infantem in utero, & repleta Spiritu sancto, magna voce, magnoque affectu prædicat benedictam Matrem, & benedictum eius Filium, intimeque se humiliat, indignam se reputans obsequio visitationis Matris Dei. Quanto & tu ardore te humiliare, diuinamque deberes bonitatem erga te & dignationem suspicere, reuereri, & prædicare, quod toties ad te sanctificandum in sancta communione venire dignetur?

III. Beata ac prudens Virgo sic laudata, non reddit vicem more mundano, sed ad Deum conuersa, in illum omnem laudem transfert, illique omnia charismata accepta transcribens, prorumpit in canticum laudis decem versiculis, quasi totidem chordis constans, quo exultabunda in spiritu Deum magnificat voce, & toto corde, cum eximie humilitatis, gratitudinis, amoris, zeli gloriæ Dei incensissimo affectu, ob decem causas, quarum tres priores ipsi soli propriæ, reliquæ septem cum alijs communes. 1. Quod Deus se tam vilem, & indignam, tam benignè respexerit. 2. Quod tantis bene-

benedictionibus praeuenerit, ut sit benedicenda ab omnibus generationibus, ad maiorem eiusdem Dei gloriam, & maius ipsorum, à quibus benedicenda foret, emolumentum. 3. Quod sibi fecerit magna, euehendo se in Matrem Dei, alijsque ideo tot tantisque gratijs ditando. 4. Ob misericordiam eius in omnes diffusam. 5. Ob potentiam, qua miraplurima patrauit in mundi creatione, conseruatione, gubernatione, & mirabilium tandem mirabilissimum, Incarnationem Verbi. 6. Ob iustitiam in superbis omnibus, Lucifero, Pharaone, Nabuchodonosore alijsque passim humiliandis. 7. & 8. Ob iustitiam simul & misericordiam eiusdem potentes de sede deponentis & humiles exaltantis, esurientes replentis, abundantes egestate punientis. 9. Ob prouidentiam singularem erga suos, quorum, licet videatur ex interuallo obliuisci, in tempore tamen semper ijs benignè subuenit. 10. Ob fidelitatem in promissis certò seruandis, ut patet in missione tot iam retroactis saeculis promissi Messiae, dilata quidem, attamen tempore oportuno executioni mandata, impletisque promissionibus olim Patribus factis. Nec contenta fuit deuotissima Virgo, hos

affectus semel elicuisse, se tota reliqua
vita eisdem deuotissimè frequentauit
& quidem his tribus mensibus, quibus
Elisabethę suum obsequium humillimè
deserebat, eisdem frequentare cœpit eò
ardentius, quò recentius se tot gratijs
extraordinarijs ornatam, in super & di-
gnitate Matris Dei insignitam animad-
uertit: & hoc quanto cordis iubilo,
quanto interno solatio, quanto gratię &
glorię incremento? Et tu quàm lætus
viueres, quàm securus morereris, si hos
affectus Beatę Virginis in *Magnificat* ex-
pressos deuotè frequentare conareris?

*De reuelato Sancto Iosepho anxio
Incarnationis mysterio.
Matth. 1.*

I. **E**Xpende miram Dei in his duabus
sanctissimis personis probandis
prouidentiam, quod permittat & Bea-
tum Iosephum virum rectissimum, su-
perantem fide Abraham, tolerantia Ia-
cob, castitate alterum Iosephum, con-
suetudine cum Deo Moysen, charitate
proximi Samuelem, humilitate & man-
suetudine Dauidem, tam graui de in-
temeratissimæ Sponsæ lapsu angi, id quę
tanto

tanto tempore: & similiter electissimam Matrem filij sui, supra omnes puras creaturas sibi longè carissimam, propter tam acerbam dilecti sponsi mysterij ignari afflictionem contristari: cum tam facile posset vtrumq; expedire, vel statim Iosepho mysterium Incarnationis reuelando, vel Beatæ Virgini, vt id reuelaret, indicando Quàm verè Dominus, quos amat, castigat, idq; ex immenso paternæ charitatis affectu ad maius eorum meritum gratiæ in via, & augmentum gloriæ in patria! O quâto ergo reuerentiæ, fiduciæ & amoris affectu omnia aduersa à paterna Dei providentia electis immissa, vel permissa sunt acceptanda?

II. Expende quàm insignem beatus Iosephus patientiam exercuerit, dissimulando factum, non exprobrando, nõ deferendo: & prudentiã, deliberando maturè, quid sibi agendũ, non præcipitãdo sententiam: deindè, quam profundam B. Virgo humilitatem, heroicamque in diuina providentia confidentiam nobis æmulandam proposuerit, nullam sui defensionem adferendo, nullo verbulo mysterium tantum in se peractum inuendo, rem totam diuinę providentię committèdo. Quam eximium, has vir-

tutes in re tam ardua tam heroicè exercendo, meruere earundem incrementum? quam ingens gratiæ & gloriæ augmentum? Cur, quod admirari libet, imitari pigeat?

III. Expende inopinatum vtriusque gaudium ex reuelatione mysterij Iosepho facta per Angelum in somno eum monentem. *Ne timeas accipere Mariam coniugem tuam, quod enim in ea natum est, de spiritu sancto est. pariet autem filium, & vocabis nomen eius Iesum. ipse enim saluum faciet populum suum à peccatis eorū.* Quàm copiosè Deus electos suos aduersa de paternâ manu sua tanta cum longanimitate, patientia, fiducia acceptantes consolatur? Verè secundum multitudinem dolorum consolationes diuinæ lætificare solent animas eorum. Quàm humiliter Iosephus à castissima Virgine veniam errati sui supplex petierit, quomodo se indignum eius immaculatissimo consortio reputarit, & nutritium Christi se constitutum admiratus sit? Quàm B. Virgo suauem diuinæ providentiæ dispositionem suspexerit, Deum laudarit, in spiritu exultarit? O quàm suauiter & securè, quantumuis vadique irruentibus & nauiculam mentis concutientibus aduersitatum, tentationum,
& pe-

& periculorum procellis in tutissimo
diuinæ providentiæ sinu quiescitur! Ad
hunc per crebrum resignationis exerci-
tium confuge, & quod miraris, experie-
re.

De expectatione partûs.

VI.

I. **C**ONSIDERA quàm ardens fuerit
sanctorum Angelorum in cælo,
Patrum in lymbo, iustorum in mundo
mysterij tanti consciorum, desiderium
videndi Christum in lucem editum, v-
nanimi consensu ingeminantium: *Veni*
Domine & noli tardare, manifestare coram *Psal. 79.*
Ephraem, Benjamin, & Manasse: Veni spe-
cinse forma præ filiis hominum. Ostende nobis
faciem tuam, sonet vox tua in auribus no-
stris, vox enim tua dulcis, & facies tua deco-
ra! Quanta interim alacritate ad debita
illi obsequia deferenda se accinxerint?
An non idem tibi multo magis facien-
dum, ad eundem Christum per nouam
gratiam in te quasi renasciturum dignè
suscipiendum?

II. Quantò ardentius fuerit Beatæ
Virginis desiderium videndi, adorandi,
amplexandi lactandi, omnique mater-
no affectu & obsequio fouendi dile-
ctum viscerum suorum, electum ex

Cast. 8.

millibus, diuinissimum suum & æterni
 Patris filium, & identidem ad illum sus-
 spirantis: *Quis mihi det te filium meum,
 fratrem meum, Deum meum, & inueniam
 te foris, & deoscular?* Quanto interim fer-
 uore ad vicinum partum tanti filij, ma-
 ternaque illi dignè perfecteque exhiben-
 da ministeria se disposuerit per conti-
 nuum illi magis magisque in omni pur-
 ritate, sanctitate ac pietate placendi de-
 siderium, per assiduum humilitatis, gra-
 titudinis, amoris, resignationis exerci-
 tium? tanto dubio procul studiosius,
 quò clarius eius excellentiam, præ reli-
 quis omnibus, cognouit, quò tenerius
 eum, à quo se tenerrimè diligi sciebat,
 vicissim dilexit. Et quidem absque vllò
 angore de futura partus difficultate,
 nec enim dubitabat se virginem sine do-
 lore parituram illum, quem virgo non
 humano modo, sed diuino prorsus cum
 liquidissimo mentis gaudio concepisset.
 En modum præparandi te ad Chri-
 stum, in te per nouam gratiam renasci
 paratum dignè excipiendum.

III. Quanto demùm eminentius fuerit
 desiderium, ipsius diuini infantis in lu-
 cem prodeundi ad perficiendum opus
 nostræ redemptionis, vt iam tunc sus-
 spirabundus ingeminaret: *Baptismo ha-*
 beo

beo baptizari, & quomodo coarctor, donec Luc. 12.
perficiatur. Quantò interim ardore pa-
tiendi, & pro peccatis nostris satisfaci-
endi se in angusto virginalis vteri carce-
re per nouem menses continuerit, & in
illo veluti secessu se armis humilitatis,
patientiæ, obedientiæ, resignationis,
zeli gloriæ Patris & salutis humanæ, ad
confligendum in carne nostra mortali
cum superbissimo humani generis ho-
ste, munierit, prædictarum virtutum
actus intensissimos frequentando, vti
olim in secessu in Eremum 40. dierum
contemplatione, oratione, ieiunio ad
idem certamen consummandum, & præ-
dicationis officium inchoandum se erat
dispositurus? En ideam secessus spiritua-
lis ad feruorem spiritus instaurandum
subinde instituendi, auidè amplectendi,
sanctæque impendendi.

In Vigilia Natiuitatis.

De profectioe B. Virginis, & Iosephi in V II.
Bethlehem. Luc. 2.

I. **A**ppropinquante Virginei partus
tempore, Octavianus Augustus,
D 6 cum

cum edicto Cæsareo orbem describi curasset vniuersum, iussissetque per Cyrinum præfidem in Iudæâ quemq; in sua ciuitate nomen profiteri, tributumque soluere: ea occasione ascendit Iosephus è Nazareth in Bethlehem, vnde erat oriundus, cum B. Virgine prægnante. O admirandam diuini Numinis prouidentiam! nihil enim minus Cæsar Augustus, ambitione ad ostentandam imperij sui magnificentiam, & cupiditate auri coaceruandi ad hanc descriptionem inductus, cogitabat, quàm subseruare diuinæ prouidentia in executione diuinissimi mysterij hac occasione, prout prænuntiatum erat, in Bethlehem complendi!

Mich. 5.

Quis non obstupescat hoc tam miro & improuiso modo impletum illud Michæ vaticinium: *Et in Bethlehem terra Iuda, nequaquam minima es in principibus Iuda; ex te enim exiet dux qui regat populum meum Israel.* quod aliàs vix videbatur humanitùs posse impleri, cum tempus partùs instaret, nec ratio vlla tam alieno anni tempore è Nazareth in oppidum benè remotum Bethlehem peregrinatum eundi appareret. Quàm exultanda B. Virgo cum sancto Iosepho hoc quantumuis asperum, prolixum, horridumque

Jumque præsertim brumali tempore iter confecerit, non grauata, sed subleuata sacra, quam ferebat, sarcina, suspensa in admiranda & magnificanda tam suauis, & mirabili, quam clarè agnoscebat, diuina prouidentia? quam ardentè mente in Deum, quem in utero gestabat, defixa, familiares sibi humilitatis, gratitudinis, amoris, resignationis affectus continuò exercuerit? quam diuina nunc cum illo, nunc cum Iosepho miscuerit colloquia?

O si & tu simili pietatis sensu iter peregrinationis ad cœlestem patriam instituire merereris, diuinam prouidentiam semper, & in omnibus admirando, eosdem affectus, eadem colloquia frequentando, quanto gaudio omnes exilij tui molestias sufferes? quanto meritorem augmento difficultatibus omnibus superatis metam laborum omnium attingeres, & tandem, quò tendis, feliciter peruenires? Admiratio diuinæ prouidentia, & frequentatio affectuum prædictorum, amor studiumque piorum colloquiorum.

II. Beata Virgo cum Iosepho ærumoso fatigata & fracta itinere cum Bethlehem attigisset, nullum inuenit tam hospitalem ciuem in tota cognatione sua,

sua, qui peregrinam grauidam domo exciperet, ob ingentem hominum multitudinem cæsareo edicto istuc euocatorum, qui omnia hospitia præoccuparant. O quot sceleratissimis etiam peccatoribus satis commoda tunc suppetebant diuersoria; sanctissimis autem his tribus personis, Filio Dei, Beatæ Matris, & Iosepho nutritio eius excipiendis ne angulus quidem ullus reperiebatur! *Non erat eis locus in diuersorio.* O quoties etiam hodie cæci peccatores cordis sui ianuam mundo, carni, demoni reserant, Christo præcludunt! En quomodo contemptum mundi, amorem paupertatis & contemptum sui nobis inculcat. Iesus necdum natus, qui *in propria uenit, & sui eum non receperunt.* iam tunc implens illud: *vulpes foueas habent, & vulucries cæli nidos, Filius autem hominis non habet, ubi caput reclinet:* Quàm sereno hilariq̃ue id B. Virgo cum S. Iosepho tulerit animo, non ignara filium uenisse de cælo, ut genus humanum per amorem mundi, & sui perditum, per contemptum mundi & sui repararet. Compassio, contemptus mundi, amor paupertatis, contemptus sui.

III. Beata Virgo cum sponso suo omni hospitio exclusa, oppidulo digressa subi-

Ioan. I.

Luc. 19.

bñt annexum mœnijs stabulum, seu specum, quæ erat ad pedem collis, in quo Bethlehem erat sita, versus orientem, ad quam peregrini pastoresque, ingruente tempestate se recipere solitabant. Quàm exultabunda in spiritu cœlorum regina, diuinorum conscia secretorum, hoc olidum, humile, angustum, squalidum, cœlique iniurijs peruium brutarum pecudum ruguriolum subierit, illuminatissimis oculis mentis certo cognoscens hoc decempedale gurgustium suis delegisse cunabulis illum, qui tribus digitis molem terræ appendit, quæ soli poli que vastitas non comprehendit! Quàm insolito pietatis sensu, quam largo lachrymarum profluuio in consuetos suos affectus laudis diuinæ providentiæ & bonitatis, gratitudinis, humilitatis, amoris, resignationis eruperit, sui omniumque creaturarum oblita, tota in Deum creatorem suum absorpta! Imitatio B. Virginis in præfatis affectibus frequentandis & re ipsa exprimendis.

In festo Natiuitatis Domini.

De Natiuitate Saluatoris. Luc 2.

℞.

I. **B**eaata Virgo cum mediam penè noctem.

noctem.